

ธุรกิจเปลี่ยน ไทยปรับ สอดรับ AEC เขย่าเวทีโลก

Business Change, Thailand Adaptation, Appropriate AEC, and Shake World Stage

ศาสตราจารย์ ดร. ไกรฤทธิ บุญเกียรติ¹
Chair Professor Dr. Krairit Boonyakiat²

บทคัดย่อ

ปัจจุบันเป็นยุคไร้พรมแดน สังคมโลกจำเป็นที่จะต้องรู้เท่าทันสถานการณ์ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการ การเคลื่อนย้ายธุรกิจภาคการเงิน และการเคลื่อนย้ายบุคลากร ของทุกกลุ่มทุกมุมโลกที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าขายในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ซึ่งผู้ประกอบการไทยจะต้องรู้เหตุการณ์ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม เพราะในภาวะธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงจะมีการเคลื่อนย้ายขององค์ประกอบสำคัญทางธุรกิจ ประเด็นจึงมีอยู่ว่า ทำอย่างไรจึงจะสามารถทำให้การตั้งรับของธุรกิจไทยปรับ เปลี่ยนเป็นเชิงรุกด้านกลยุทธ์มากยิ่งขึ้น ผู้ประกอบการไทยจะต้องปรับตัวไปโดยลำดับโดยอาศัยช่วงที่สำคัญ ก็คือ การเปิด AEC ที่จะร่วมเขย่าเวทีโลกในฐานะผู้ได้เปรียบมากกว่าผู้ถูกกระทำในยุคนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องข้อมูลสำคัญที่ขึ้นนำตลาดได้ เช่น ความต้องการของลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงไป โดยความจำเป็นและแพชชั่น หรือทางเลือกของแหล่งวัตถุดิบและแหล่งผลิต หรือแหล่งผลิตและเทคโนโลยี หรือการเปลี่ยนผันของจุดเน้นธุรกิจ จากการสร้างโรงงาน (เงินลงทุน) เปลี่ยนมาเป็นสร้างตราสินค้า (ทำให้เพิ่มคุณค่า)

¹ กรรมการสภามหาวิทยาลัยศิลปากร, กรรมการสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ (สปช.)

เบอร์โทรศัพท์ : 02-3370024, เบอร์มือถือ : 081-9056353. อีเมล : v_surapong@hotmail.com

² Silapakorn University Council Committee, Chiang Mai University Council Committee, and National Reform Council member.

Phone No. : 02-3370024, Mobile No : 081-9056353. Email : v_surapong@hotmail.com

ในทัศนะของผู้เขียนมีมุมมองตรงประเด็นที่ว่า การสร้างโอกาสและการแก้ไข ปัญหาในโลกถือว่ามีคามหมายยิ่งและกลายเป็นบทบาทที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด ในเวลานี้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากว่า ประเด็น

โอกาสข้างต้นอาจกลายเป็นอุปสรรคไปในตัวเพราะโอกาสเหล่านั้นจะไม่สร้างผลสำเร็จให้ผู้ประกอบการไทยโดยอัตโนมัติ แต่ในมุมมองกลับกันต้องอาศัยพลัง 3 ประสานร่วมกันช่วย ทั้งในภาครัฐ ภาคเอกชนและมหาวิทยาลัย มิเช่นนั้นแล้ว โลกจะเขย่าตลาดไทยเสียเอง ทั้งนี้เพราะอาจที่จะต้องประสบกับสภาพปัญหา ตรงประเด็นทางด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านเทคโนโลยีและ สิ่งแวดล้อม ถือเป็นจุดอ่อนที่ผู้ประกอบการไทยควรปรับเปลี่ยนธุรกิจสู่ AEC

คำสำคัญ : ธุรกิจเปลี่ยน ไทยปรับตัว สอดรับ AEC และเขย่าเวทีโลก

Abstract

The current era without borders, necessary world social will to must through knowingly situation. Neither moving goods and service, financial sector and personnel of every group and every corner of the world that are involved, particularly the trade in economy Association of Southeast Asian Nations community (AEC). Which Thai entrepreneurs must witness both of politics, the economy and the social due to changes to the mobility component of the business. The issue are how to make more aggressive strategy. It seems Thai entrepreneur have more advantage in world stage that will must adjust oneself in order to guide the market such as the requirement of customer who changes to necessity and fashion or choice of raw material and production source or source of production and Technology or turning point of emphasis from plant as capital suck into branding because of enrichment. In viewpoint of author, Thai entrepreneur chance and retention in world stage have meaning and

role extremely this time. Because might become obstacle that will don't automatically successful business. In another aspect must to require three interlocking power such as both public and private including universities, otherwise global stage will shake Thai market itself as meeting problem on politics, economic, social, and technology including environment side. This is weakness if Thai entrepreneur don't change business to AEC.

Keywords : Business changes, Thai adjustable oneself, require AEC, shake world stage.

บทนำ

หากเราลองมองย้อนกลับไปยังแต่วิกฤตการณ์การเงินโลกที่เกิดขึ้นปี พ.ศ.2551 เป็นต้นมา จะพบว่า เศรษฐกิจไทยต้องเผชิญกับปัญหาทั้งจากภายนอกและภายในประเทศ ที่ชะลอการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เราจึงไม่สามารถเดินหน้าได้เต็มกำลังนับเป็นโชคที่ประเทศไทยไม่สะดุดล้มลงไปเสียก่อน ที่เป็นเช่นนั้นได้อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการไทยมีความสามารถ เมื่อมองเชิงลึกอาจวิเคราะห์ได้ว่า ในปีพ.ศ. 2558 นี้ น่าจะเป็นปีที่ประเทศไทยได้พบกับโอกาสและความท้าทายใหม่ๆ ที่เป็ความหวังให้ไทยเดินหน้าและก้าวข้ามอุปสรรคที่เราเผชิญอยู่ได้ ประกอบกับได้มีการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ในปีพ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) อันเนื่องมาจากบริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกและภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความไม่มีเสถียรภาพของระบบการเงินโลก การเพิ่มของราคาพลังงานการเคลื่อนย้าย แรงงาน และข้ามพรมแดน เป็นต้น ได้ผลักดันให้อาเซียนตระหนักถึงความสำคัญของความร่วมมือไปสู่ก้าวประวัติศาสตร์ในครั้งนี้ หลังจากที่อาเซียนได้มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่มเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคโดยการจัดทำ "เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area: AFTA)" มาตั้งแต่ปีพ.ศ.2535 ซึ่งส่งผลให้เกิดโอกาสและประโยชน์ทางการพัฒนาในระดับหนึ่ง

เป้าหมายของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ก็คือ การไปสู่เป้าหมายสุดท้ายของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจตามที่ระบุไว้ใน “วิสัยทัศน์อาเซียน 2020” ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการประสานผลประโยชน์ของประเทศสมาชิก โดยการส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในเชิงลึก และกว้างขวางมากขึ้นผ่านความร่วมมือที่มีอยู่ในปัจจุบัน และแผนการดำเนินงานใหม่ภายใต้กรอบระยะเวลาที่ชัดเจน โดยประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามหลักการที่จะส่งเสริมระบบเศรษฐกิจแบบเปิด มองบริบทภายนอก และส่งเสริมกลไกตลาด ซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ในกรอบพหุภาคีและยึดมั่นในระบบกฎเกณฑ์เพื่อความสอดคล้องของการปฏิบัติตามพันธกรณีในด้านเศรษฐกิจ โดยมีเป้าหมายสำคัญ 4 ประการ คือ (1) การเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน (Single Market and Single Production Base) เน้นการเคลื่อนย้ายสินค้า การบริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานฝีมือระหว่างกันอย่างเสรี (2) การเป็นภูมิภาคที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง (High Competitive Economic Region) เน้นการดำเนินงานนโยบายการแข่งขัน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การคุ้มครองทรัพย์สิน ทางปัญญา การพัฒนา ICT และพลังงาน (3) การเป็นภูมิภาคที่มีพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน (Equitable Economic Development) เน้นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมและการขยายตัวของ SMEs ให้ความช่วยเหลือแก่ สมาชิกใหม่ (CLMV) เพื่อช่วยลดช่องว่างของระดับการพัฒนา (4) การเป็นภูมิภาคที่บูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์ (Fully Integrated into Global Economy) เน้นการจัดทำเขตการค้าเสรี (Free Trade Area-FTA) และการเป็นพันธมิตร ทางเศรษฐกิจ (Closer Economic Partnership-CEP) กับประเทศคู่เจรจา

การรวมกลุ่มหรือจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนับเป็นความพยายามที่สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของบริบทโลก ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์และแนวโน้มการทำข้อตกลง ทำให้อาเซียนต้องเร่งแสดงบทบาทการรวมกลุ่มด้วยความมั่นคงและแน่นแฟ้นมากขึ้นกว่าในอดีต โดยปรับปรุงการดำเนินงานระหว่างกันให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระแสการแข่งขันทางการค้าและการแข่งขันเพื่อดึงดูด การลงทุนโดยตรงที่มีความรุนแรงมากขึ้นและมีแนวโน้มจะถ่ายโอนไปสู่ประเทศเศรษฐกิจใหม่มากขึ้น เช่น จีน อินเดีย บราซิล เป็นต้น การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของอาเซียนจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจและเพิ่มความ

สามารถในการแข่งขันของอาเซียนในตลาดโลก เนื่องจากจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเปิดเสรีการค้าเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตระหว่างประเทศสมาชิกที่ลึกซึ้งกว้างขวางมากยิ่งขึ้นทั้งในด้าน การค้าสินค้า การค้าบริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงาน รวมถึงความร่วมมือในด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการลงทุน เพื่อลดอุปสรรคทางด้านการค้าและการลงทุนให้เหลือน้อยที่สุด อันจะนำไปสู่การพัฒนามาตรฐานการครองชีพและความกินดีอยู่ดีของประชาชนภายในประเทศ และลดช่องว่างความเหลื่อมล้ำทางการพัฒนาระหว่างกันให้น้อยลง

การที่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกัน สร้างอาเซียนให้มีพลวัตและขีดความสามารถมากขึ้นด้วยกลไกและมาตรการใหม่ๆ ที่จะส่งเสริมความแข็งแกร่งของการปฏิบัติตามแผนงานด้านเศรษฐกิจที่มีอยู่เดิม การเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในสาขาสำคัญ การอำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายนักธุรกิจ แรงงานฝีมือ และผู้มีความสามารถพิเศษ และเสริมสร้างความแข็งแกร่งในด้านกลไกสถาบันของอาเซียน โดยก้าวแรกของการมุ่งไปสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ การให้ความสำคัญกับการลดช่องว่างการพัฒนาและส่งเสริมการรวมกลุ่มของประเทศสมาชิกใหม่ ได้แก่ กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม (CLMV) ผ่านความร่วมมือภายใต้โครงการแผนงานกรอบความร่วมมือเพื่อการรวมตัวของอาเซียน (Initiative for ASEAN Integration: IAI) และแผนงานในกรอบภูมิภาคอื่นๆ รวมทั้งส่งเสริมการดำเนินงานแผนความร่วมมือในด้านอื่นๆ เช่น การพัฒนาบุคลากรและการส่งเสริมขีดความสามารถ การยอมรับคุณสมบัติของผู้ประกอบวิชาชีพ การหาวิธีที่ใกล้ชิดมากขึ้นในเรื่องเศรษฐกิจมหภาคและนโยบายทางการเงิน มาตรการทางการค้าและการเงิน การส่งเสริมโครงสร้างพื้นฐานและการเชื่อมโยงในการติดต่อสื่อสาร การพัฒนา

แนวโน้มการพัฒนาภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ถึงแม้ว่า ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะมีได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยโดยตรงในเชิงการขับ เคลื่อนหรือดำเนินการให้เป็นไปตามพิมพ์เขียวประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศไทย ขณะเดียวกัน วิเคราะห์ถึงผลกระทบทางอ้อมที่จะเกิดขึ้นจากความร่วมมือทางเศรษฐกิจก็นับเป็นประโยชน์ในการวางแผนเพื่อปรับเปลี่ยนบริบทไทยให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงภายนอก เพื่อให้การดำเนินการกิจประสบความสำเร็จ

และเกิดประโยชน์ต่อประชาชนต่อไป ประเทศไทยควรที่จะมีการปรับตัวและเตรียมความพร้อมสำหรับผลกระทบทั้งเชิงบวกและลบที่จะเกิดขึ้นในระดับประเทศ หน่วยงานพื้นที่และประชาชน จะเป็นแรงสนับสนุนที่จะทำให้การเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของไทยเป็นไปอย่างราบรื่นและเกิดประโยชน์สูงสุด ดังมีประเด็นสำคัญๆ ต่อไปนี้

1. การจัดระบบและการเพิ่มขึ้นของการค้า การลงทุน และการบริการระหว่างประเทศ เป้าหมายในการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อันเป็นผลมาจากการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน และแรงงานฝีมือที่เสรี รวมทั้งการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เสรีมากขึ้นจะส่งผลให้เกิดการจัดระบบและขยายตัวทางเศรษฐกิจภายในภูมิภาคอาเซียนเป็นอย่างมาก เนื่องจากการกำหนดระเบียบ และแนวทางปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน การขจัดภาษีและมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีการบังคับใช้กฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้า (Rule of Origin-ROO) การรวมกลุ่มทางศุลกากร รวมถึงการอำนวยความสะดวกทางการค้าและศุลกากรจะก่อให้เกิดการจัดระบบด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศที่มีมาตรฐานเดียวและเป็นสากล เมื่อผนวกกับการขยายขนาดของตลาดที่กว้างขวางในด้านการค้า ประเทศอาเซียนจะได้ประโยชน์จากการลดต้นทุนการผลิตสินค้าและบริการ เนื่องจากนำเข้าวัตถุดิบราคาถูกจากประเทศเพื่อนบ้าน การขยายตัวของตลาดแรงงาน การจ้างแรงงาน ฝีมือที่มีทักษะความสามารถตรงตามความต้องการของภาคการผลิตนั้นๆ และที่สำคัญเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย และ/หรือการลดระยะเวลาการทำธุรกรรมทางการค้าขาย พิธีการศุลกากรและระเบียบกฎเกณฑ์ทางการค้าตามหลักการแล้ว การผลิตสินค้าชนิดเดียวอาจต้องพึ่งพาแรงงานและวัตถุดิบในการผลิตแต่ละขั้นตอนจากหลายประเทศ ทั้งนี้ควรขึ้นอยู่กับความคุ้มค่าภายใต้ห่วงโซ่การผลิตนั้น ยกตัวอย่างเช่น การผลิตชุดเสื้อสตรีที่พึ่งพาการออกแบบจากประเทศไทย โดยใช้วัตถุดิบจากประเทศอินโดนีเซีย อาศัยแรงงานในการตัดเย็บจากประเทศกัมพูชา เป็นต้น ซึ่งทำให้หลายประเทศที่ผลิตสินค้าประเภทเดียวกันแต่มีต้นทุนสินค้าสูงกว่า ก็อาจจะต้องปรับตัวเพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขันในภาคการผลิตนั้นๆ ด้วย แต่ประเด็นที่สำคัญคือ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนยังอาจจะต้องสร้างแรงดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศซึ่งเป็นประเทศคู่ค้าในภูมิภาคอาเซียน ให้เข้ามาลงทุนหรือทำธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นจีน ญี่ปุ่น อินเดีย และ

เกาหลีใต้ เนื่องจากจะได้รับสิทธิประโยชน์ต่างๆ อาทิ การยกเว้นภาษีเมื่อใช้วัตถุดิบในภูมิภาค 40% เป็นต้น อันจะทำให้เกิดการย้ายฐานการผลิตมายังอาเซียนซึ่งเป็นทั้งแหล่งวัตถุดิบและตลาดสินค้าขนาดใหญ่ เช่น การลงทุนด้านการท่องเที่ยวทั้งโรงแรมที่พัก ร้านอาหาร บริการรถรับส่งสินค้าที่ระลึก หรือบริษัทบริการนำเที่ยวจากประเทศจีน เป็นต้น ในการนี้ประเทศไทยมีการคาดการณ์ว่า มูลค่าการค้าภายในอาเซียนจะทำให้เกินดุลการค้ามากขึ้น ในปี พ.ศ.2558 คือ จากดุลการค้าปี พ.ศ.2551 ที่เกินดุล 6,996.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็นเกินดุล 8,396.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี พ.ศ.2558 และมีมูลค่าเพิ่มขึ้น 1,400.8 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือ 46,786.7 ล้านบาท อันจะทำให้ GDP ของไทยในปี พ.ศ.2558 เพิ่มขึ้นเป็นอันดับ 2 รองจากสิงคโปร์คือ เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.75 (สิงคโปร์ 1.8) คิดเป็นมูลค่า 203,951.1 ล้านบาท เหลือ 29,135.9 ล้านบาทต่อปี หรือร้อยละ 0.25 ต่อปี จากปีพ.ศ.2551

2. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและขยายตัวของเมือง การปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในแต่ละประเทศประเทศตามแผนแม่บทว่าด้วยความเชื่อมโยงระหว่างกันในอาเซียน ทั้งโครงข่ายทางหลวงอาเซียน โครงการสร้างทางรถไฟ สิงคโปร์-คุนหมิง เครือข่ายการขนส่งทางน้ำ ทะเล และระบบการขนส่งต่อเนื่อง เพื่อรองรับการค้า การลงทุน และการเคลื่อนย้ายฐานการผลิตและการลงทุนจากทั้งภายในและภายนอกภูมิภาคของประเทศ สมาชิกอาเซียน จะเป็นการเพิ่มทุนการรวมตัวและความร่วมมือของอาเซียน และเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันในระดับโลกของอาเซียน จากเครือข่ายการผลิตในภูมิภาคที่เข้มแข็ง ตลอดจนสามารถเชื่อมต่อกับศูนย์กลางเศรษฐกิจและที่สำคัญคือ ลดช่องว่างการพัฒนา ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่น และสามารถจัดการกับผลกระทบทางลบที่เกิดจากความเชื่อมโยง

ปัญหาเศรษฐกิจไทยกับศักยภาพในการดำเนินนโยบายการเงินในอนาคตเพื่อเชื่อมโยง AEC

ตัวเลขการขยายตัวทางเศรษฐกิจ(GDP) ที่แท้จริงในปีพ.ศ.2557 ชี้ว่าเศรษฐกิจเติบโตเพียงร้อยละ 0.7 เมื่อเทียบกับปีก่อน จนแทบเรียกได้ว่า ไม่เติบโตเลย เนื่องจากไทยได้รับผลกระทบจากปัญหาที่เข้ามารุมเร้าทั้งจากปัจจัยภายในและภายนอกประเทศในหลายด้านทั้งการบริโภค การลงทุนและการส่งออกที่อ่อนแรง ขณะเดียวกัน

การใช้จ่ายภาครัฐที่ถูกคาดหวังให้เป็นพระเอกในช่วงหลังจากมีรัฐบาลใหม่ ยังไม่สามารถช่วยพยุงเศรษฐกิจให้กลับมาเป็นปกติได้ ทำให้เศรษฐกิจไทยมีสภาพเหมือนคนอ่อนแอ เหตุหนึ่งอาจมาจากรัฐบาลเองมีบทบาทต่อประเทศหลายด้านพร้อมกัน ทั้งการปฏิรูปประเทศและการกระตุ้นเศรษฐกิจ ซึ่งการปฏิรูปฯ ส่วนหนึ่งอาจไปหยุดยั้งหรือชะลอความเร็วในการใช้จ่ายภาครัฐ เศรษฐกิจไทยเริ่มแสดงความเปราะบาง หลังจากเศรษฐกิจโลกที่ฟื้นตัวอย่างช้าๆ ถึงแม้ว่าเศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาเริ่มแนวโน้มฟื้นตัวต่อเนื่อง ทำให้ความจำเป็นในการผ่อนคลายนโยบายการเงินลดลง แต่การฟื้นตัวอาจจะยังไม่มีค้ำยันแน่นอน ประกอบกับกลุ่มประเทศยูโรและญี่ปุ่นยังไม่มีสัญญาณการฟื้นตัวชัดเจนและจำเป็นต้องได้รับการผ่อนคลายนโยบายการเงิน ทำให้การฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกและทิศทางนโยบายการเงินของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันและไม่แน่นอนสูง ส่งผลให้ความต้องการสินค้าไทยมีไม่มากและตลาดเงินโลกผันผวน ซึ่งไทยย่อมได้รับผลกระทบอย่างปฏิเสธไม่ได้ อีกทั้งเงินกลับมีการขยายตัวต่ำกว่าที่คาดไว้มาก

จากปัญหาเชิงโครงสร้างของไทย ซึ่งได้แก่ การขาดแคลนการลงทุนหรือพัฒนาเทคโนโลยีให้ทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็มาเลเซีย เกาหลี ประกอบกับแรงงานก็ไม่มีเพียงพอต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมทั้งในแง่จำนวนและคุณภาพ ซึ่งไทยจำเป็นต้องพึ่งพาแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้านมากขึ้นในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น และไม่มีแรงงานทักษะเพียงพอสำหรับการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มสูงได้ ปัจจัยเหล่านี้ทำให้ความสามารถในการแข่งขันในการส่งออกต่างประเทศ ทำให้ไทยติด “กับดักรายได้ปานกลาง” (Middle Income Trap)

การกำหนดอัตราดอกเบี้ยนโยบายที่สนับสนุนการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ ดูแลความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน และควบคุมเงินทุนไหลเข้าไหลออก ซึ่งช่วยดูแลเสถียรภาพด้านราคาและเสถียรภาพทางการเงินให้เกิดบรรยากาศทางเศรษฐกิจที่เหมาะสมและเอื้อต่อการบริโภคและการลงทุนของภาคเอกชน แต่สามารถช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีให้กับเศรษฐกิจและเรียกความเชื่อมั่นกลับมาได้บางส่วนเท่านั้น และที่สำคัญคือการแก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง แม้ว่าจะไม่สามารถเข้าไปกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจด้านอุปทาน (Supply Side) ในการลงทุนเทคโนโลยีและปรับปรุงคุณภาพแรงงานได้โดยตรง แต่ก็ถือเป็นความท้าทายอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องพยายามดำเนินนโยบายการเงินเพื่อบรรเทาเศรษฐกิจให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมต่อการฟื้นตัวมากที่สุด

โอกาสในการก้าวข้ามเพื่อพัฒนาการเศรษฐกิจไทย

ดังที่เป็นที่ทราบกันว่า ปัญหาเชิงโครงสร้างการผลิตไทยนั้นไม่สามารถแก้ไขได้ในระยะเวลาอันสั้นและถือเป็น “วาระแห่งชาติ” ที่ต้องได้รับความสนใจและร่วมมือจากทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งทุกฝ่ายที่เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจจะต้องรับมือกับที่แตกต่างกันเพื่อให้ไทยก้าวเดินต่อไป โดยภาครัฐมีบทบาทในการเข้าไปลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยี และพัฒนาแรงงาน ตลอดจนการศึกษาวិเคราะห์ทุนเพื่อให้ภาคเอกชนทำงานได้ง่ายขึ้น รวมทั้งการใช้นโยบายการคลังกระตุ้นเศรษฐกิจอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ควรมีการใช้นโยบายการเงินในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจเพื่อให้เศรษฐกิจสามารถดำเนินไปอย่างราบรื่น ขณะเดียวกันภาคเอกชนจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะต้องลงทุนหรือไม่และปรับปรุงจุดไหนจึงจะทำให้ธุรกิจสามารถที่จะเติบโตอย่างยั่งยืนต่อไป

นอกจากความร่วมมือของทุกภาคส่วนแล้ว ไทยยังได้รับโอกาสใหม่ๆ ที่สามารถเข้ามาช่วยยกระดับเศรษฐกิจไทยในการพัฒนาผลิตภาพและความสามารถในการแข่งขันทั้ง 3 ด้าน ซึ่งต้องเริ่มจากการมีความพร้อม โดยความพร้อมของธุรกิจเกิดจากการปรับปรุงการดำเนินงานเพื่อมุ่งพัฒนาผลิตภาพ (Productivity) และความสามารถในการแข่งขันให้ทันกับรูปแบบธุรกิจที่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ซึ่งระดับการแข่งขันที่เพิ่มขึ้นนี้กดดันให้การแข่งขันด้านราคา ดังนั้นกลยุทธ์เดิมของไทยในการผลิตสินค้าปริมาณมากๆ ไม่สามารถทำได้อีกต่อไป ภาคเอกชนจะต้องเน้นการแข่งขันด้วยคุณภาพของสินค้ามากขึ้น เช่น การใช้นวัตกรรม ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีกับสินค้าหรือการออกแบบบรรจุภัณฑ์ เป็นต้น แต่ถ้าเราไม่มีความพร้อม ก็ไม่สามารถที่จะฉวยโอกาสนี้ได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยนัก ซึ่งโอกาสใหม่ๆ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่

1. โอกาสในการเชื่อมโยงการค้าและการลงทุนในภูมิภาค นอกจากรัฐบาลที่ได้ให้ความสำคัญกับการค้าและการลงทุนที่จะช่วยเชื่อมโยงไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน ด้วยการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษตามแนวชายแดนที่สำคัญ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้การค้าบริเวณชายแดนที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นมากในแต่ละปี สามารถเคลื่อนย้ายสินค้าและทุนผ่านประตูการค้าชายแดนไปสู่ประเทศอื่นๆ ได้สะดวกมากขึ้น รวมถึงมีโอกาสเพิ่มศักยภาพของอุตสาหกรรมในการสร้างเครือข่ายการผลิต (Production Network) ที่จะช่วยให้ภาคเอกชนสามารถเข้าถึงทรัพยากร เพื่อลดต้นทุนการผลิตสินค้าได้อีกด้วย

แล้วไทยยังมีทำเลทางภูมิศาสตร์ที่สำคัญ ทำให้สามารถเชื่อมโยงกับฐานตลาด ทรัพยากร และการลงทุนที่ใหญ่ขึ้นในระดับภูมิภาค โดยกลุ่มประเทศ CLMV เป็นกลุ่มประเทศที่มีการค้ากับไทยขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนมีแนวโน้มเป็นความหวังใหม่สำหรับการส่งออกของไทย ประกอบกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AEC) นี้จะลดข้อจำกัดทางการค้า และเพิ่มอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจ อันจะทำให้ประเทศในอาเซียนมีความน่าสนใจในการทำการค้าและการลงทุนมากขึ้น

2. โอกาสในการปฏิรูปเศรษฐกิจ ในการเตรียมความพร้อมการเชื่อมโยงการค้าและการลงทุนในภูมิภาค ทำให้ประเทศไทยมีโอกาสปฏิรูปเศรษฐกิจที่สำคัญ ได้แก่ การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน อาทิ ถนนและรางรถไฟ ซึ่งเป็นช่องทางคมนาคมสำคัญเพื่อรองรับการขยายตัวของเศรษฐกิจไทยในอนาคต และที่สำคัญคือ ปัจจุบันรัฐวิสาหกิจถือว่ามีความสำคัญต่อเศรษฐกิจไทย อันเนื่องจากว่า เป็นเจ้าของทรัพยากรรายใหญ่ของประเทศและให้บริการสาธารณูปโภคพื้นฐานที่สำคัญ เช่น การผลิตไฟฟ้า น้ำประปา หรือการคมนาคม เป็นต้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานกำกับดูแลรัฐวิสาหกิจให้มีประสิทธิภาพและมีความโปร่งใสมากขึ้น อันจะช่วยพัฒนาการบริหารจัดการและผลการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจ ทำให้ภาครัฐไม่ต้องรับผลขาดทุนในทางกลับกันสามารถบรรยายได้สำหรับนำไปจัดสรรทรัพยากรอย่างคุ้มค่า เมื่อมองในระยะยาวแล้ว จะเห็นได้ว่า หากภาคเอกชนสามารถเข้ามาแข่งขันกับรัฐวิสาหกิจได้อย่างอิสระ จะส่งผลให้บริการสาธารณูปโภคมีคุณภาพสูงขึ้น ทำให้ต้นทุนการดำเนินธุรกิจของเอกชนลดลงเพราะค่าบริการถูกลง ถึงแม้ว่า การปฏิรูปจะเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเวลาและความร่วมมือจากทุกภาคส่วน แต่จะเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจไทยในระยะยาว

3. โอกาสในการพัฒนาภาคการเงิน การทำข้อตกลงการทำธุรกรรมทางการเงินระหว่างประเทศคู่ค้า เพื่อรองรับการทำธุรกรรมในปริมาณมากขึ้นมีผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่หลากหลายและตอบโจทย์ภาคเอกชนได้มากขึ้น เช่น การลงนามข้อตกลงว่าด้วยการแลกเปลี่ยนเงินตราแบบทวิภาคี (Bilateral Swap Agreement) จะส่งเสริมให้ผู้ทำการค้าระหว่างไทยกับประเทศเพื่อนบ้านสามารถแลกเปลี่ยนเงินตราได้อย่างสะดวก และสามารถลดต้นทุนการทำธุรกิจได้ จะเห็นได้ว่า ความทั่วถึงในการให้บริการทางการเงินด้วยระบบบริการทางการเงินที่มีประสิทธิภาพ จะทำให้การดำเนินธุรกิจของเอกชนมีความคล่องตัว และเป็นตัวเร่งให้ประเทศสามารถก้าวข้ามข้อจำกัดทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

ปัจจัยสู่ความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจในบริบทของไทยใน AEC

องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เราประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ คงเริ่มจากแต่ละภูมิภาคควรต้องมีความสามารถทนทานต่อความผันผวนจากเหตุการณ์ ปัจจัยภายนอกที่กระทบต่อประเทศได้มาก และที่สำคัญคือ ภาครัฐควรเข้ามาจัดเตรียม ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งจะช่วยผลักดันให้เศรษฐกิจเติบโต ได้เต็มศักยภาพ ไม่ว่าจะเป็นการขยายเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor) และระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor) รวมถึงขยายถนนในเส้นทางตาก-แม่สอด โดยจะทำให้การ ขนส่งสินค้าสู่พื้นที่เศรษฐกิจมีความสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น เพื่อสอดคล้องกับการเข้าสู่ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) อันจะช่วยดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชนทั้งในและ ต่างประเทศได้ ดังนี้

1. การเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการ โดยผู้มีอาชีพการส่งออกและนำเข้า จะทำงานได้สะดวกและรวดเร็วขึ้น เพราะอุปสรรคเริ่มลดลงทุกที
2. การเคลื่อนย้ายธุรกิจภาคการเงิน เป็นการลงทุนโดยตรงและการร่วมทุน เพื่อเข้ามาแย่งส่วนแบ่งทางการตลาดในประเทศไทย
3. การเคลื่อนย้ายบุคลากร ทำด้วยความสะดวกรวดเร็วและมีปริมาณมากขึ้นไม่เฉพาะแต่แรงงาน แต่หมายถึงเจ้าหน้าที่ด้านเทคนิค และชาวต่างประเทศมีอาชีพ จะเข้ามามากขึ้น

ทั้งหมดนี้มีประเด็นสำคัญคือ เพื่อจะทำให้การตั้งรับของธุรกิจไทยปรับ เปลี่ยนเป็นเชิงรุกด้านกลยุทธ์มากขึ้น แม้แต่ขนาดธุรกิจของท่าน ก็ต้องอาศัยความได้ เปรียบของธุรกิจขนาดเล็ก คือ การตัดสินใจเร็วกว่า การปรับตัวเร็วและการถอยหรือ เข้าไปในตลาดสู่เวทีโลกได้คล่องตัวกว่าบริษัทใหญ่ๆ แต่อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการ ไทยจะต้องปรับตัวไปโดยลำดับโดยอาศัยช่วงที่สำคัญคือการเปิด AEC ที่จะรวมเข่า เเวทีโลกในฐานะผู้ได้เปรียบมากกว่าผู้ถูกกระทำในยุคนี้

โอกาสและปัญหาในเวทีโลก

การเข้าไปตลาดต่างประเทศ ประเด็นโอกาสและปัญหามักจะเป็นเรื่อง เดียวกัน อยู่ที่มุมมองและการเตรียมตัวของท่าน ทั้งนี้โดยใช้เวลาและทรัพยากรอย่าง

ชาญฉลาด โดยทั่วไปธุรกิจไทยที่เป็นอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมจัดแบ่งกลุ่ม เพื่อรับความเปลี่ยนแปลงไม่เหมือนกัน ดังนี้

กลุ่ม ก ประเภทวัตถุดิบ (Raw-Material) ต้องเปลี่ยนจากการขาย ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ไม้ซุงหรือแร่มาเป็นการเพิ่มคุณค่าให้วัตถุดิบนำเข้า เช่น การรับพลอยมาเจียรนัย

กลุ่ม ข ประเภทอะไหล่และอุปกรณ์ (Spare-Part) ผู้ประกอบการไทย รับจ้างผลิตสินค้าเหล่านี้มานาน แต่ต่อไปต้องพยายามสร้างตราของตนเองและพัฒนา คุณภาพที่เป็นสากลคู่กัน

กลุ่ม ค ประเภทเครื่องมือและอุปกรณ์ (Equipment) ผู้ประกอบไทยต้อง พยายามปรับปรุงให้สินค้าทุกชนิดของตนมีส่วนประกอบที่เป็น Electronic และสามารถ ควบคุมการปฏิบัติงานแบบอัตโนมัติ (Auto-Robot) เช่น จากทางไกล (Remote-Cont- rol) ได้

กลุ่ม ง ประเภทเครื่องจักรกล (Installation) ได้แก่ เครื่องจักรที่เป็นตัว กำหนดกำลังการผลิต ซึ่งส่วนนี้ผู้ประกอบการไทยยังเป็นผู้ซื้อ ผู้ใช้ แต่ควรเริ่มพัฒนา โดยเริ่มจากเครื่องจักรที่สั่งซื้อเป็นเครื่องที่มีผลิตภาพสูงขึ้น เช่น ด้วยการดัดแปลงอย่าง มีเทคโนโลยีมาตรฐานสากล

กลุ่ม จ ประเภทเครื่องควบคุมพิเศษ (Black-Box) คือ เครื่องที่ใช้กำกับ ดูแลกระบวนการผลิตหรือการบริการที่อาจประกอบด้วย Hard Ware และ Soft Ware ซึ่งส่วนนี้จะมีกำไรสูงมากที่สุด SME เล็กๆ อย่างไทยสามารถเขย่าเวทีโลกได้ ถ้าเริ่ม พัฒนาคานามีฝีมือด้านอาชีพและช่างมืออาชีพเสียแต่บัดนี้

ที่ว่าประเด็นโอกาสข้างต้น อาจเป็นอุปสรรคไปในตัวเพราะโอกาสเหล่านี้นั้นจะไม่สร้างผลสำเร็จให้ ผู้ประกอบการไทยโดยอัตโนมัติ กล่าวคือ ต้องอาศัยพลัง 3 ประสานร่วมกันช่วย คือ ภาครัฐราชการ ภาคเอกชนและมหาวิทยาลัยดังกล่าวมาแล้ว ไม่นั้นนั้นเวทีโลกจะเขย่าตลาดไทยเสียเอง

จุดอ่อน ที่ผู้ประกอบการไทยควรปรับเปลี่ยนธุรกิจสู่ AEC มี 4 ประการ ดังนี้

1. ด้านการเมือง ในประเทศ AEC ใช้เป็นเครื่องมือสนับสนุนการ ประกอบธุรกิจของประเทศนั้น ๆ เช่น ด้านอำนาจการต่อรองและการออกกฎเกณฑ์

ให้เอื้อประโยชน์ต่อไทยและปิดกั้นผู้บุกรุกได้อย่างชาญฉลาด เช่น เจื่อนไซ Local Content หรือ GMO

2. ด้านเศรษฐกิจ สำหรับอาเซียนเพื่อเข้า AEC ถือว่าไทยเป็นตลาดที่อยู่กลุ่มกลาง ๆ สามารถเป็นที่เรียนรู้สำหรับการแข่งขันได้ ทั้งตลาดที่เหนือกว่าเราแบบสิงคโปร์ มาเลเซีย ตลาดเสมอกันอย่าง อินโดนีเซียกับฟิลิปปินส์และตลาดที่นิยมไทย คือตลาดประเทศเพื่อนบ้านเรานี่เอง

3. ด้านสังคม ได้แก่ รสนิยมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อธุรกิจ ซึ่งไทยต้องปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับ AEC เช่น รสนิยมใหม่ๆ การบริการใหม่ ๆ และข้อจำกัดของสังคมและวัฒนธรรม และศาสนาที่อาจเป็นอุปสรรคต่อผู้ประกอบการไทย เช่น ตราฮาลาลและด้านราคา

4. ด้านเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม หมายถึง ความรู้ความชำนาญพิเศษที่อาศัยคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อสร้างสินค้าและบริการประกะบคู่แข่งและลดต้นทุนการผลิตไปพร้อมกันได้

ข้อเสนอแนะการปรับเปลี่ยนธุรกิจสู่ AEC อย่างชาญฉลาด

ในระดับเวทีโลกธุรกิจของไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันยังเป็นประเทศส่งออกและการนำเข้าเป็นส่วนใหญ่ ถ้าเป็นสินค้าขาออกนักธุรกิจไทยจะไม่ค่อยได้สนใจตลาดสินค้าของท่านจนถึงจุดค้าปลีก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ส่งเข้าเขาจะไปทำตลาดเอง ถ้ายิ่งเป็นสินค้ารับจ้างผลิตนักธุรกิจไทยจะไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับตลาดค้าปลีก ในทางกลับกันธุรกิจไทยที่เป็นการนำเข้าจะไม่ค่อยรู้แหล่งผลิตเพื่อเปรียบเทียบ ว่าเป็นทางเลือกที่สำคัญ อย่างเก่งก็รู้แค่ราคาเปรียบเทียบ ณ.เวลาใดเวลาหนึ่ง แต่ไม่รู้เหตุผลของความเปลี่ยนแปลงจากต้นตอ

เมื่อธุรกิจเปลี่ยนไปสู่อนาคตผู้ประกอบการไทยควรปรับสู่ AEC อย่างชาญฉลาด จะต้องเน้น 3 ประสานของภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษาและวิจัย แล้วยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบธุรกิจแห่งอนาคตในการเขาเวทีโลก ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลสำคัญที่ขึ้นตาลาดได้ เช่น ความต้องการของลูกค้ำที่เปลี่ยนไป โดยความจำเป็นและแฟชั่น

2. ทางเลือกของแหล่งวัตถุดิบและแหล่งผลิต เพื่อความยืดหยุ่นด้านราคา ต้นทุน และคุณภาพที่หลากหลายขึ้น

3. แหล่งผลิตและเทคโนโลยี ท่ามกลางคู่แข่งชั้นนำในโลก ตั้งแต่แหล่ง วัตถุดิบ, แหล่ง Know-How, แหล่งคนมีฝีมือและการบริหารด้าน Logistic คือการกระจายการจัดจำหน่ายจนถึงผู้ใช้ขั้นสุดท้าย

4. การเปลี่ยนผันของจุดเน้นธุรกิจ จากการสร้างโรงงาน (เงินลงทุน) เปลี่ยนมาเป็นสร้างตราสินค้า (ทำให้เพิ่มคุณค่า) นอกจากนั้นยังมีส่วนประกอบด้านโซ่แห่งคุณค่า (Value Chain) และโซ่อุปทาน (Value Added) ซึ่งทำให้ลูกค้าใช้สินค้าของท่านอย่างมีประสิทธิภาพเหนือกว่าใครหรืออย่างน้อยก็ไม่ถูกกดราคา ที่สำคัญคือ รัฐควรจัดทำโครงการแลกเปลี่ยนข้อมูลเศรษฐกิจและธุรกิจกับผู้ประกอบการ เพื่อความเตรียมพร้อมของผู้ประกอบการในการพัฒนาธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นการเน้นการออกแบบสินค้ารูปแบบใหม่ๆ การประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์ และการปรับกระบวนการผลิตให้สอดคล้องกับค่าแรงที่เพิ่มขึ้น

ข้อควรระวังคือการบริหารจัดการที่ดีเชิงยุทธศาสตร์

สี่ควรตระหนักในการปรับเปลี่ยนธุรกิจสู่ AEC คือ การบริหารจัดการที่ดีเชิงยุทธศาสตร์ จะเป็นตัวเสริมอย่างมาก ดังนี้

1. สื่อมวลชนต้องมีอิสระเสรีแบบสากล จึงจะมีการพัฒนาคุณสมบัติและประโยชน์ โดยองค์รวมเป็นสากลได้

2. ทักษะคติเกี่ยวกับการศึกษาต้องเคียงคู่สาธารณสุขจะต้องมีวิธีร่วมกันทุก Sectors เพื่อจะทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต และนำไปสู่วิชาชีพและต้นน้ำของการพัฒนาเสาหลักอื่นๆ

3. ทักษะคติต่อผู้มาเยือนต้องมองยาวขึ้น ต้องหนีความฉาบฉวยมาเน้นผลประโยชน์ร่วมกัน คือไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน โดยทำความเข้าใจเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง

4. ปัญหา 3 จังหวัดภาคใต้จะต้องดูแลให้มีการเจรจา เพื่อนำไปสู่ทางออกที่ยอมรับได้ สำหรับผู้มีส่วนได้เสีย

5. คนชั้นกลางและปัญญาชนจะต้องสนใจในปัญหาบ้านเมืองและมีส่วนร่วมมากขึ้นในการแก้ปัญหา

6. คนรุ่นใหม่ร่วมสร้างชาติผ่านการปลูกฝังค่านิยมที่สร้างสรรค์ โดยเฉพาะความเป็นไทยที่ดึงามมาแต่อดีตและไม่เขยสำหรับอนาคต

7. เต็มเต็มความตระหนักรู้เรื่องเพื่อนบ้านต้องมีความตื่นตัวที่จะเข้าใจเพื่อนบ้านอย่างจริงจัง จริงใจ

8. การวางตัวอย่างเสมอภาคในฐานะผู้ร่วมชะตากรรม เป็นผู้นำในการเพิ่มความตระหนักรู้ว่าอาเซียนและ AEC ไม่ใช่ความบังเอิญทางภูมิศาสตร์หรือเศรษฐกิจ แต่ต้องใกล้ชิดกัน และเกื้อกูลกันอีกด้วย

9. ปัญหาเรื่องผู้ด้อยโอกาสที่หลากหลาย จะต้องสร้างบรรยากาศเพิ่มให้เมืองไทย เป็นเมืองที่พึงพาได้ของผู้ด้อยโอกาสทั้งปวง ทั้งคนในและคนนอกประเทศ

10. ต้องทบทวนกระบวนการจัดการ ทั้งภาครัฐ เอกชนและภาคประชาสังคม ควรมีการทบทวนและยืนยันความพอดี ของการเอาความได้เปรียบของแต่ละประเทศใน AEC มาบูรณาการกันขึ้นมาใหม่ ให้เกิดความพอดีที่มีพลศาสตร์เพื่อให้ฝ่ายต่างๆอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขตามศักยภาพ จนเป็นศูนย์กลางภูมิภาคที่โดดเด่นในเรื่องนี้ได้อย่างยั่งยืน ประเด็นอยู่ตรงที่ว่า แม้ว่าบางธุรกิจจะมีศักยภาพและช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าได้ก็ตาม แต่เราจะหยุดที่“ผลิตเก่ง” อย่างเดียวคงไม่ได้ คงต้อง“ค้าขายเก่ง” ด้วยการประยุกต์เทคโนโลยีที่ช่วยให้ผลิตภัณฑ์ของเราเข้าถึงผู้บริโภคจริง เป็นความท้าทายสำคัญ เมื่อรายการระดับจาก “ผู้ผลิตเก่ง” ไปสู่ “นักการตลาดชั้นยอด” ผู้เขียนเชื่อว่า การพัฒนาเศรษฐกิจไทยไปสู่เป้าหมายที่หวังไว้คงจะไม่ไกลเกินเอื้อมแต่ที่สำคัญคือ ต้องไม่ลืมว่า ภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รมท. จะไม่ทอดทิ้งภาคเอกชนให้ลงทุนโดยลำพัง คงต้องคอยดำเนินนโยบายสนับสนุนให้เศรษฐกิจดำเนินไปอย่างราบรื่น เพื่อจะได้บรรลุเป้าหมายในการก้าวข้ามพัฒนาการเศรษฐกิจไทยร่วมกัน

เอกสารอ้างอิง

ไกรฤทธิ บุญเกียรติ. (2551). **การจัดการธุรกิจไทยกับเศรษฐกิจโลก**. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.

_____. (2552). **กลยุทธ์การตลาดธุรกิจ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ลิขิต อีร์เวคิน. (2548). **ฝ่ากระแสโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ: แม็ค.

_____. (2555). “การปรับตัวในยุคโลกาภิวัตน์ และการเตรียมตัวเข้าเป็น
สมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของประเทศไทย.” ใน **ฐานเศรษฐกิจ
ฉบับพิเศษ (เดือนมิถุนายน)**.